

Het zwarte water en de dood

Het zwarte water en de dood

Anneke Eising

Auteur: Anneke Eising
Coverdesign: Anneke Eising
ISBN: 9789403668420
©Anneke Eising
©annekeeising.com

Andere boeken van Anneke Eising

De volgende spannende boeken zijn verkrijgbaar als e-book en/of paperback:

- De schaduwkant van het verlangen
- Bloedspoor- Dreamcatcher
- Ik ben altijd onderweg
- Pesters vliegen solo
- Bosheks- Wolvenjacht
- Het Stoute Verhalenboek
- Kuikens uitbroeden in de broedmachine*
- Girl on the run
- Doris- Negen levens (Deel 1 in deze serie)

Boeken geschreven in samenwerking met anderen:

Brewing by Design- Christiaan Salomons

Ons leven op het platteland- Hein en Greet Verhoeven

Met liefde

Voor Danny, Kaelie en Fred.

Het verhaal

In dit zeer spannende verhaal, gaat de hoofdpersoon vooral de strijd aan met zichzelf, om daarna de keiharde confrontatie aan te gaan met alles waar ze bang voor is, maar vooral degene die alles van haar heeft afgenomen. Ze moet, terwijl ze lijdt aan geheugenverlies, aan zichzelf en anderen bewijzen, dat ze niet schuldig is.

Dit boek is tevens het vervolg op Doris- Negen levens, waarin deze nachtmerrie begint.

Tijdens lange fietstochten door Nederland, en na het lezen van krantenberichten over de productie van XTC hier, zocht ik naar meer specifieke informatie met betrekking tot de logistiek en de productie van deze drug. Ik kwam er zo achter, dat op het mooie Nederlandse platteland, met name in Noord-Brabant, niet alles pais en vree is. Op oude boerenerven, maar ook op de meest moderne, voltrekt zich hier en daar een drama dat onzichtbaar is voor de rest van de wereld. Soms worden mensen zelfs gedwongen om daaraan mee te werken, maar vaak is het enkel de hebzucht die regeert.

Natuurlijk is mijn fascinatie met Brabant niet heel opvallend, want ik ben daar in een vergeten polder ergens vlakbij de Oude Maas, geboren en getogen.

Verder heb ik het in dit verhaal natuurlijk over de Belgische Ardennen, een plek waar ik jaren geleden op slag verliefd op werd.

Alle gevonden informatie, uit online bronnen of door eigen ervaring, combineerde ik tot dit fictieve verhaal.

Alle gebruikte namen zijn eveneens fictief.

-Anneke Eising

Moed

De ervaring leert,
dat wanneer de grens van alle redelijkheid is bereikt,
zelfs muizen leeuwen worden.

©Anneke Eising

‘Het water speelde weer een grote rol. Het was haar vriend en haar vijand. Maar ze wist dat het een diepere betekenis had. Het water, de stroming, de stroomversnellingen, de kou en de onderdompelingen, ze had het omarmd en er tegen gevochten. Maar ineens begreep ze het zoveel beter. Ze moest, om haar doel te bereiken, meezwemmen met de stroom en zorgen dat ze haar hoofd boven water hield.

Dit was immers geen spel. Dit was bittere ernst, en zij zou nog eens heel hard moeten nadenken over het hoe en waarom van de missie die ze zichzelf had opgelegd. Ze vroeg het zich weer af, waarom ze zich zou inspannen voor een vermiste man en een dode hond.

Pas toen ze een paar uur later tegen de Gorcumse brug op zwoegde, wist ze wat ze moest doen.’

Cocon

“Nog even voor de goede orde. Wat is uw naam?”

“Je ne sais pas!” Met een sombere stem, uitte ze de woorden in een onvervalst Frans accent.

“Op deze formulieren die we gekregen hebben van de politie in Weesp, staat dat u Lynn van Zwieten heet!”

“Als u het zegt..”

“Uw vader heeft ook beaamd dat u Lynn heet!”

“Qui?”

“Meneer de Poortere.”

“Die ken ik niet.”

“Het huis dat u bewoonde in de gemeente Malmedy in België staat niet op uw naam, maar dat van uw moeder. Zegt u dat wat?”

“Mijn moeder?” De vrouw die in de stoel voor het bureau zat, keek hem vragend aan.

Geërgerd door zoveel verzet, gooide de politieman het toen maar over een ander boeg.

“Kunt u inmiddels vertellen wat er met uw man is gebeurd?”

“Ben ik getrouwd?”

“U bent getrouwd met de heer Frank van Zwieten, woonachtig te Weesp in Nederland. Hij is afgelopen augustus als vermist opgegeven door zijn vader Manfred van Zwieten.

“Sorry hoor, maar ik ken al die mensen niet. Mag ik nu gaan?”

“Ik ben nog niet klaar. Waarom hebt u gedaan wat u deed?”

“Wat?”

Een beetje onnozel keek ze de korpschef aan alsof ze niet helemaal snugger was.

Hoofdschuddend, vanwege zoveel koppigheid, besloot hij haar terug te sturen naar haar cel.

Even knikte hij tegen de aanwezige politieagente. Hij zei verder niets, maar zij wist direct wat ze moest doen.

Op een norse toon beval ze Lynn dat ze zich moest omdraaien.

Meteen deed ze de handboeien die ze al die tijd voor haar bewaarde, weer om de uitgestoken polsen. Met een verwonderd gezicht liep Lynn met de vrouw mee, maar bij de deur stond ze even stil, toen richtte ze zich tot de man achter het bureau.

“Wanneer krijg ik dan een advocaat te spreken?”

De man achter het bureau bladerde wat in een stapel papieren, geërgerd keek hij op.

“Morgen, er is wat vertraging heb ik gehoord!”

Met een bedrukt gezicht liep ze de gang weer af, de trap naar beneden, waar haar bewaker haar weer bij de balie in de kelder van het politiebureau aanmeldde.

Ondanks de vrieskou buiten, was het daar behaaglijk.

De cel die ze deelde met een andere vrouw, was comfortabel genoeg. In de achterste muur zat een klein raampje. Te hoog. Onbereikbaar. Er viel slechts een klein beetje licht naar binnen, enkel tussen negen en vier. Daarvoor en daarna was het raam slechts een donker gat in de muur, een gat dat geen enkele functie leek te hebben.

Ze zat er langer dan ze had gehoopt.

Elke nieuwe dag bracht een vaste routine. Het eten werd drie keer per dag gebracht.

Om vier uur gingen de lichten in het cellenblok automatisch aan. Om elf uur 's avonds gingen ze automatisch weer uit. De dag werd zo wat verlengd en de nacht was een afgesproken zaak. Het was een ritme waar ze na drie dagen nog steeds niet aan gewend was.

Ze was het ook niet van plan, want zelfs al was ze dan zelf alles vergeten, er was één essentieel element in haar wezen overeind gebleven: Ze wilde weg, vrij zijn, zelf haar dag bepalen.

En haar wezen, dat zo'n sterke band had met de natuur, werd gesterkt door het beperkte contact dat ze daar had met de elementen.

De lucht die af en toe naar binnen stroomde van buiten, voelde als een frisse golf die de kleine ruimte leefbaar maakte, maar het hield ook de gedachte in stand dat ze een gevangene was.

Die frisse lucht koesterde het verlangen om vrij te zijn, want diep van binnen wist ze dat ze daar niet hoorde te zitten.

Zo spendeerde ze de hele dag, luisterend, wachtend als een wilde kat die een mogelijkheid zocht om te ontsnappen.

Ze luisterde naar het inmiddels bekende kraken van het oude hout en het piepen van de droge deurscharnieren die schreeuwden om olie.

Maar vooral intrigeerde haar het geluid van de oude voordeuren die elke keer als ze opengingen, de koude lucht binnenlieten, lucht die via de stenen trap naar de onderste delen van het eeuwenoude gebouw kwam.

Het was niet alleen vanwege de kou dat het haar behaagde. Die lucht droeg de geur van de vrijheid.

Een vrijheid die men haar drie dagen daarvoor had ontnomen, daarom wilde ze nog maar een ding: Weg!

Wég uit het kleine hok. Wég van alle beschuldigingen die nog niet geuit waren, maar geïnsinueerd werden.

Niemand had haar nog kunnen uitleggen waarom ze daar zat.

Haar celgenoot had haar op de eerste dag al toegefluisterd, dat ze recht had op een advocaat. Maar koppig als ze was, vroeg Lynn er niet om, dus herhaalde haar celgenoot het steeds: "Je hebt er récht op!"

De vrouw herhaalde dat elke keer wanneer ze Lynn weer lieten opdraven voor een nutteloze vragensessie.

Tot op dag drie. Toen vroeg ze er wél om, want het duurde allemaal veel te lang.

Vanaf dat moment kreeg ze steeds te horen, dat er 'wat vertraging' was.

Bij terugkomst, had haar celgenoot haar toen nog meer toegefluisterd.

"Je wordt genaaid!" "Big time!", voegde ze er na een dramatische pauze smalend aan toe, want zij had allang met haar advocaat gesproken. Niet dat het wat hielp, want ze zat nog steeds vast. Nog twee dagen, dan moest ze voorkomen.

Nieuwjaarsdag

Dat had niemand haar verteld, maar aangezien er de avond ervoor veel vuurwerk afgestoken werd, moest dat wel. Zij en de andere vrouw hadden nog geprobeerd om te kijken. Helaas vond de jaarlijkse lichtshow aan de andere kant van het gebouw plaats en konden ze door het kleine raam in hun cel alleen wat rookwolken en wat lichtflitsen waarnemen.

Echter, de geur van zwavel was onmiskenbaar. Het sijpelde door de kier in het kozijn van het oude gesloten raam, naar binnen. Die rokerige lucht bleef daar hangen. Daarom duurde het niet lang voor hun ogen begonnen te tranen en hun kelen zeer deden.

Maar ze zeiden niets, want dat was verspilde moeite. Er was op dat moment immers niemand in het gebouw.

De dienstdoende agent stond buiten te praten met voorbijgangers, terwijl hij genoot van het vuurwerk. Hij had zijn gevangenen dat van te voren zelfs verteld, dat hij naar buiten ging voor 'de show', uit beleefdheid of omdat hij ze wilde jennen met het feit dat ze gevangen zaten en dus niets zouden kunnen zien.

Pas rond half drie werd het buiten stil en pas toen konden ze gaan slapen.

Om half acht de volgende ochtend werd het dagelijkse ritme gewoon weer opgepikt. De agente die het ontbijt kwam brengen, oogde slaperig. Zonder iets te zeggen, schoof ze twee dienbladen door het luik in de deur. Zwijgend, pakte de vrouwen het eten aan.

Nog steeds moe van de gebroken nacht, slurpten ze even later de veel te hete koffie op. Het eten bleef staan tot ze wel trek zouden hebben.

Om half negen werden de dienbladen weer opgehaald. Van een tweede bakkie koffie was geen sprake. In plaats daarvan kregen ze een flesje bronwater toegeschoven. Ze zouden het ermee moeten doen tot half een.

Dan kwam de lunch mét een kop thee.

Daarna zouden ze weer water krijgen en om half vijf kwam het avondeten al, omdat dat gedaan moest zijn voordat de volgende dienst om half zes begon.

Elke dag hetzelfde ritme. Elke dag dezelfde mensen.

Liggend op haar bed, kwam Lynn op dag vier tot een voorlopige conclusie. Ze zou dan wel Lynn heten, zoals de agent maar bleef volhouden, maar zo voelde ze zich niet. Het moest een fout zijn. Misschien had ze een dubbelgangster, iemand met een verleden.

De volgende dag, het was inmiddels dag vijf voor Lynn, werd het ritme doorbroken door een korte, maar indringende mededeling. Er kwam een advocaat. Helemaal uit Amsterdam. En alhoewel dit de mededeling was waar Lynn al minimaal vier dagen op zat te wachten, kwam het toch als een verrassing.

Ze was zelfs zo beduusd, dat ze minutenlang op haar bed bleef zitten, tot haar celgenoot haar wakker schudde uit haar dagdroom.

“Joh! Ik zou maar opschieten, want die advocaat van jou kan er zo zijn!”

Geschrokken en enigszins verward, keek Lynn de vrouw aan. Toen knikte ze kort. Vervolgens kwam ze langzaam overeind. Er was niet veel wat ze kon doen om zich voor te bereiden, behalve haar tanden poetsen en het haar kammen. Ze hadden geen spiegel, alleen een metalen plaat die daar voor door moest gaan. Dat maakte haar niet uit, want het kammen was slechts een handeling die hoorde bij het ontvangen van bezoek. Ze hechtte er op dat moment verder geen waarde aan. Zwijgend, trok ze daarna haar al behoorlijk afgetrapte bergschoenen aan. Toen pakte ze haar parka, maar ze deed hem niet aan. Ze wist namelijk niet of ze naar buiten zou gaan, of dat ze hier op het bureau een gesprek zou hebben met de advocaat die ze die ochtend zou ontmoeten.

Toen ging ze op het bed zitten, als een willoze patiënt die gedwee zat te wachten, tot iemand haar kwam vertellen wat er ging gebeuren.

Terwijl ze wachtte, was haar blik gevestigd op de stalen deur van haar cel. Ze luisterde aandachtig, om te kunnen anticiperen wat er ging gebeuren.

Elke spier in haar lichaam was gespannen. En terwijl ze daar zat, probeerde ze zich te herinneren wat er gebeurd was voor ze hier kwam. Maar het lukte haar niet om de mist in haar hoofd, die als een troebele massa haar geheugen blokkeerde, te doorbreken.

Ze kreeg er op een gegeven moment zelfs hoofdpijn van, een pijn die achter haar linkeroog begon en dan via haar holtes naar haar brein kroop en steeds heviger werd, alsof het als een dolle rat zich een weg naar binnen wilde knagen.

“Of naar buiten.”

“Wat zeg je?”

“Niets. Ik zat ergens aan te denken.”

“Ik ook!”

Nieuwsgierig keek ze haar celgenoot aan.

Het aanstaande gesprek met haar advocaat was tijdelijk even vergeten.

“Wat voor bewijs hebben ze eigenlijk?”

“Bewijs? Wat bedoel je?”

“Nou gewoon, hebben ze bewijs? Waarom zit je anders vast, ik bedoel, ze moeten toch bewijs hebben, anders zat je hier toch niet zo lang?”

De vrouw schudde haar sprieterige haar naar achteren. Toen keek ze Lynn uitdagend aan.

“Sorry, gewoon logisch toch?”

“Ik weet het niet. Ik weet niks. Ze liegen.”

“Of ze bluffen..”

Ineens bekeek ze de vrouw die tegenover haar tegen de muur leunde wat kritischer, terwijl ze zich afvroeg waarom een wildvreemde überhaupt geïnteresseerd zou zijn in haar.

“Bluffen? Ja, dat zou kunnen.”

“En hoe hebben ze je gevonden dan?”

En als jij hier in België zat, waarom heb je dan zo’n bekakt Nederlands accent, wanneer je Nederlands praat? Je Frans is dan weer niet van echt te onderscheiden. Ik vraag mij af hoe dat kan? Meid, je bent een raadsel!”

Toen hield ze abrupt haar mond dicht, alsof ze schrok van haar eigen woorden.

Er volgde een ongemakkelijke stilte.

Tegen zoveel kritiek en zoveel vraagtekens was niets in te brengen.

“Misschien moet je niet zoeken naar wat je mist, maar kijken naar wat er is, naar wat je wél hebt.”

De vrouw keek haar bijna triomfantelijk aan, alsof ze genoot van haar laatste uitspraak.

Lynn keek haar celgenoot fronsend aan.

Dat. Wat de vrouw zei. Kijken naar wat er is, niet naar wat je mist. Het was een gedachte die haar bezighield, en ze wist niet direct hoe ze daar antwoord op moest geven.

“Misschien is dat de sleutel.”

“De sleutel naar wat?” Lynns stem sloeg een beetje over, ze was duidelijk geëmotioneerd.

“Naar verlossing. Je vrijheid. Naar, ik weet het niet, naar wat jij wilt.”

Even zuchtte de vrouw. Toen werkte ze haar vingers door het vuurrode haar.

“Hoe heet jij?”

“Miranda.”

“Dank je Miranda. Ik heb het gevoel dat je mij zojuist hebt geholpen, al weet ik nog niet hoe.

En sorry dat ik zo in mijn eigen cocon zat de afgelopen dagen. Dat zal voor jou ook niet gemakkelijk geweest zijn.”

Miranda liet zich voorzichtig zakken op het andere bed in de kleine ruimte.

Zittend op het stalen bed, knikte de jonge vrouw met een klein buiginkje van haar hoofd en smalle schouders, maar de snelle glimlach in het bleke gezicht met de volle lippen, verried haar gedachten niet.

Lynn keek haar strak aan, maar Miranda keek ineens weg, naar de kale vloer, of misschien naar de smalle handen met de gele vingers en de afgekloven nagels.

Ineens trokken die handen Lynns aandacht. Op de binnenkant van haar ene pols ontdekte ze een kleine blauwe vlinder.

Ze dacht na over de vrouw tegenover haar. Ze was een roker, een denker, iemand met zorgen. Dat moest wel.

Buiten riep ineens een kraai, maar ze hoorden het niet. Ze letten er niet op, negeerden allebei de rauwe schreeuw van de vogel die ergens daarbuiten vrij rondvloog.

Ineens keek de vrouw weer op. Ze deed dat zo plotseling, dat Lynn ervan schrok, snel keek ze weg, daarna weer terug, zoekend, nieuwsgierig naar de indringende blik in de bruine ogen, in de hoop dat er een aanwijzing zat die haar kon vertellen of ze het meende of haar alleen maar probeerde uit de tent te lokken.

Even keken ze elkaar aan, kort, maar intens. En in dat exacte moment, leek Lynn veel helderder te kunnen zien, alsof ze voor het eerst in dagen zag waar ze was. Ze had letterlijk het gevoel uit een dwangbuis te kruipen, daarbij nam ze een denkbeeldige blinddoek af. Ze gaf het in gedachten toe, ze had inderdaad in een cocon gezeten.

Pas op dat moment zag ze de tengere vrouw, een mens die zoveel meer moest zijn dan de danser, de stripper die ze beweerde te zijn.

Miranda leek ineens een dame met een ander verleden, maar ook een mens met gevoel, medeleven. De blik in haar ogen paste niet bij de frons op haar voorhoofd en de harde lijnen van haar mond.

Het intrigeerde Lynn ineens. In gedachten vroeg ze haar: 'Wie ben jij en hoe komt het dat je zo wijs bent?'

Het was een gedachte die onbeantwoord bleef, want ineens klonken er voetstappen op de gang.

De vragen die ze nog had willen stellen, zouden nooit aan bod komen, want het was te laat.

Na wat luidruchtig gerammel, deed een agent de celdeur open. De man kwam meteen binnen en toen maakte hij een beweging met zijn hoofd. Ze moest zich omdraaien.

Terwijl ze met haar handen op de rug stond te wachten, knikte ze naar Miranda, maar die keek plotseling weg. De ijsskoude blik in haar ogen was Lynn niet ontgaan.

Geschrokken en met het verlamme gevoel bedrogen te zijn, draaide Lynn zich om naar de agent. Het gedrag van de andere vrouw verwarde haar ineens. Dit had ze niet verwacht. Meteen zocht ze de oorzaak bij zichzelf, zich afvragend of ze iets had gezegd of gedaan wat deze reactie had uitgelokt, maar ze kon niets bedenken.

Even later liep ze voor de agent de lange gang uit, met in haar geboeide handen de oude parka. Ze kreeg geen tijd om hem aan te doen.

Zonder verdere uitleg, liepen ze via een achterdeur door een zijdeur, via een trapje naar buiten. Toen pas zag ze dat er een binnenplaats was met een vijftal politiewagens. Er stond ook een burgerauto, een zwarte Mercedes.

Terwijl ze achter de auto langs liepen, raakten de warme uitlaatgassen van de reeds gestarte auto, haar benen. Het voelde prettig, want ze had het ineens heel koud.

Nog voor ze er klaar voor was, zwaaide iemand het achterportier al open.

Zonder iets te zeggen, nam ze plaats. En terwijl de agent nog bezig was het portier te sluiten, begon de auto al te rijden.

Rit

De rit duurde lang. Drie uur. Geen pauze. Dus ook geen lunch, terwijl ze net voor twaalfen waren vertrokken.

Terwijl ze via Luik richting Nederland reden, las de advocate de aanklacht voor.

Lynn werd verdacht van kennis, en mogelijk betrokkenheid bij, de verdwijning van haar man Frank van Zwieten.

Met gesloten ogen, ook vanwege de hoofdpijn die de afgelopen dagen juist minder leek te worden, maar op dat moment weer in alle hevigheid terugsloeg, hoorde Lynn het aan. Ze had geen weerwoord, want ze wist niets.

Ze wist niet eens wat er vijf dagen eerder was voorgevallen, waardoor ze aan geheugenverlies leed.

Maar blijkbaar werd daar aan getwijfeld. Dat merkte de advocate meteen al op.

Ze was een lange vrouw met grijzend haar. En alhoewel ze nog jong leek, deed ze duidelijk geen moeite om de grijze uitgroei in het midden van haar schedel te verdoezelen met haarverf.

De sfeer in de auto, was na een tijdje behoorlijk gespannen. De advocate was na een rit van drie uur behoorlijk kriegelig geworden, omdat Lynn vrijwel geen enkele vraag kon beantwoorden. Daardoor viel er al snel een hele ongemakkelijke stilte waar verder niets aan te doen viel.

Lynn staarde daarom maar naar buiten en de advocate leunde lui naar achteren, terwijl ze een twintigtal appjes beantwoordde door razendsnel, met een venijnige uitdrukking op haar gezicht, te typen. Ze had ook een klein notitieblokje bij zich, waar ze af en toe wat op krabbelde met een snelle beweging van haar slanke hand.

Halverwege de rit, ze reden toen al in de buurt van Breda, schoot Lynn ineens iets te binnen.

Terwijl ze de advocate wat beter bekeek, bleef haar blik even hangen bij de linkerhand van de dame die niet opkeek, maar stug doorging met het afhandelen van zaken op haar mobiel. Ze droeg een witte blouse met lange mouwen. Daaroverheen zat een donkerblauwe blazer.

‘Marine’. Het woord schoot Lynn meteen te binnen. Ze verbaasde zich over het feit dat ze dat dan weer wel wist, maar andere, veel belangrijkere feiten, helemaal niet.

Nieuwsgierig gleed haar blik over de mouwen van het dure jasje, naar de handen die het mobiel vasthielden. En toen zag ze een klein vlekje aan de binnenkant van de pols van de linkerhand. Net onder het witte boordje van de blouse, kwam een kleine blauwe vlinder tevoorschijn.

Alsof ze kon voelen wat Lynn zag, trok de vrouw de mouw snel over de tattoo en toen keek ze haar geïrriteerd aan.

Ze had nu haar volledige aandacht en dat kwam goed uit.

“Wie betaalt jou eigenlijk, want ik heb duidelijk geen rode cent!” Het schoot eruit voor Lynn er erg in had.

Ze schrok er zelf van. Deze ongeremdheid leek haar vreemd, het kón gewoon niet bij haar passen, daar was ze van overtuigd.

Het was nochtans een goede, maar brutale vraag, maar mevrouw de advocaat leek daar niet echt door van slag te raken. Ze glimlachte zelfs een beetje. Niet op een aardige manier, maar meer zoals een valse hond soms lijkt te glimlachen, net voordat hij aanvalt.

Met een bonzend hart wachtte Lynn daarom in spanning af.

Maar er gebeurde niets. De vrouw antwoordde niet. Ze keek Lynn alleen maar aan, met een ietwat vreemde uitdrukking op haar gezicht.

Met haar blik alweer op het scherm van haar mobiel gevestigd, gromde ze toen de woorden die ergens van diep uit haar keel kwamen.

“Er wordt voor je gezorgd, dat is alles wat ik je kan vertellen!” Over die opmerking dacht Lynn een tijdje na. Niet alleen over de boodschap, de woorden die gebruikt waren, maar vooral de manier waarop.

Dat duurde tot de ring bij Amsterdam. Op dat moment kroop er ineens een vreselijk ongerust gevoel bij haar naar binnen. Het bleef in haar buik zitten en daar woekerde het, totdat ze bij de afslag Osdorp zo hard zat te zweten, dat de vrouw naast haar ineens opkeek.

“Gaat alles goed?”

Het klonk koel, zakelijk eigenlijk. Er was in haar stem of de uitdrukking van haar gezicht, geen enkel medeleven te bespeuren, alsof ze alleen nieuwsgierig was, op een bijna perverse manier, naar wat er scheelde en of zij daar persoonlijk last van zou kunnen krijgen.

“Ik denk dat ik ga overgeven!”

Ze meende het serieus. De plotselinge misselijkheid die vanuit haar buik naar boven was gekropen, zorgde er inderdaad voor, dat ze ineens kots neigingen had.

“Stop even!”

Het plotselinge bevel zorgde ervoor dat de chauffeur zonder te aarzelen twee banen overstak en de auto strak aan de stoeprand voor een klein Chinees restaurant parkeerde.

“Ik heb heel erg last van mijn buik, ik moet even naar het toilet! Er is haast bij!”

Dat laatste klonk blijkbaar paniekerig genoeg, want de advocate haalde snel een klein sleuteltje uit haar zak en toen maakte ze de handboeien achter Lynns rug los.

“Hier, opschieten! Zorg dat de auto schoon blijft!”

Meteen duwde ze haar een zakdoekje in de handen, alsof ze begaan was met haar toestand.

Met trillende handen ontdeed Lynn zich van haar boeien, toen stopte ze het zakdoekje in haar broekzak. Voordat ze aanstalten maakte om uit de auto te stappen, keek ze om naar de advocate die druk was met haar mobiel.

“Opschieten!”, siste de vrouw bijna onhoorbaar.

De chauffeur, die al stond te wachten op de stoep, om de deur die nog op slot zat te openen, keek naar binnen om te wachten op het signaal van de advocate.

Met een minzaam knikje gaf ze aan dat het kon.

Meteen zwaaide het portier wijd open en daar stond Lynn, middenin Osdorp, een plek waar ze zover ze wist, nog nooit van haar levensdagen was geweest.

Snel deed ze haar parka aan, want de wind was bitterkoud. Terwijl het verkeer aan haar voorbijraasde, knipperde ze even in het felle zonlicht.

“Opschieten!”

Ze liep zo langzaam als ze kon, met de chauffeur vlak achter haar. Ze zocht naar tijd om na te denken, maar ook om de misselijkheid de baas te kunnen.

Snel keek ze om, bang dat hij haar zou duwen, haar zou aanraken. Toen keek ze uit haar ooghoeken nog eens naar het verkeer.

De stroom auto's die net van de ring was gekomen, kwam heel soepeltjes geheel tot stilstand.

Een file. Middenin Amsterdam. Ze vroeg zich af hoe dat kon. Maar ze bedacht meteen dat dat misschien kwam, omdat al die auto's stilstonden voor een verkeerslicht.

De precieze details interesseerden haar totaal niet, maar wel zocht ze, net als de wilde kat van eerder, naar mogelijkheden. Even keek ze om ze zich heen en toen draaide ze zich om naar de chauffeur die aarzelend een stap opzij deed. Instinctief sprong ze toen zomaar ineens tussen twee auto's. In haar haast en omdat ze een beetje wankel was vanwege het gebrek aan voedsel, raakte ze de bumper van een langzaam rijdende auto, maar ze voelde het niet.

Eén baan, twee banen, drie, een betonnen barrière over. Toen de volgende drie banen.

Ze liep zo hard als ze kon, glijdend over de natte straten, want het had net geregend.

Er waren woedende chauffeurs. Piepende remmen, want hier reed het verkeer wel door. Gevloek, verwensingen, getoeter. Er was ook geschreeuw.

Achter haar. Aan de overkant.

De advocate. De chauffeur.

Even keek ze om.

De auto stond er nog. Ze konden geen kant op, want de file stond vast en meerdere rijen auto's blokkeerden de zwarte Mercedes die langs de weg in een parkeervak stond.

De advocate stond nog naast de auto. Even kruisten hun blikken. De vrouw schudde haar hoofd. Misschien deed ze dat om aan te tonen dat ze het niet goedkeurde, maar misschien was er meer. Het voelde ook als een waarschuwing, alsof ze wilde zeggen dat Lynn moest oppassen.

Het duurde hooguit twee seconden. Toen draaiden ze zich beide om. Simultaan, alsof het afgesproken werk was.

Een paar seconden later verdween ze tussen twee hoge kantoorgebouwen.

Binnenin de zwarte Mercedes vond inmiddels al een gesprek plaats. Even later legde de advocate het mobiel in haar schoot. Met trillende handen veegde ze wat haren uit haar bezwete gezicht.

De chauffeur die weer op zijn plaats achter het stuur zat, hield haar via de binnenspiegel nauwlettend in de gaten. Zijn ogen keken kil, alsof de vrouw op de achterbank niet meer zijn meerdere was, maar slechts een schakel in de lijn van gebeurtenissen die haarfijn aan hem waren uitgelegd. Hij had al instructies gekregen, maar hij had nog geen fiat gekregen om het op korte termijn uit te voeren.

Ze had zo te horen, nog één kans te goed.

De advocate was zich goed bewust van de priemende, redelijk brutale blikken van haar chauffeur.

Ook daarom was ze in staat om het beven van haar handen tijdig te verbergen en haar donkere ogen af te wenden.

Zwijgend vervolgden ze even later hun weg.

De vrouw verdrong haar tranen, terwijl ze hard nadacht.

Ondanks de situatie bleef ze zoeken naar oplossingen.

Het moest. Dat was haar taak.

Een penetrante zweetlucht vulde de auto.